

Metaal Recycling Actueel

Op bezoek bij...

Als je wat wilt verand Dick de Jong: “De

U bent een nieuw bestuurslid van de MRF...

Ja, mijn naam is kennelijk door een aantal collega's genoemd. Ik heb er niet lang over na hoeven denken. Mijn broers vonden het ook een goed idee. Ik vind namelijk dat héél véél leden altijd commentaar leveren (*Ze doen toch niks, enzo...*), maar zelf aan de kant blijven staan. Dat vind ik een verkeerde mentaliteit. Als je wat wilt veranderen, moet je er ook voor gaan!

Wat zou u willen veranderen?

Er is een paar dingen waar ik aandacht voor wil vragen. De branche heeft een imago probleem, daar moet veel meer aan gebeuren. Maar ook heeft de MRF bij veel leden een imago probleem. Sommigen zien de MRF vooral als een 'feestclub'. Ze komen naar het Jaarfeest en de Nieuwjaarsreceptie en denken dat het daarmee gedaan is. Nu ben ik ook een trouwe bezoeker van het Jaarfeest (wij willen er graag het licht uitdoen!), maar het primaire doel van de MRF is toch veel meer dan alleen het 'sociale aspect'. Daar moeten we wat aan doen!

Waar we ook aan moeten werken is het groter en belangrijker maken van de MRF. Ik vind het nog een veel te kleine club, met veel te weinig leden. Die dus in de huidige situatie onvoldoende een vuist kan maken. Voorts vind ik dat de serviceverlening sterk moet verbeteren. Ik heb weleens gebeld en gevraagd naar een mapje acceptatievoorwaarden, 'n soort normbladen die je aan je leverancier geeft met de minimale kwaliteitseisen... Het was er niet, er was nooit naar gevraagd!

Ik zie daar ook een relatie met het MRF-Keurmerk. Dit soort services hoort eigenlijk vanzelfsprekend te zijn. Je koopt in, dus wil je dat het materiaal aan duidelijke kwaliteitseisen voldoet. (Laten we eerlijk zijn, je leverancier wil je van nature 'mindere waar geven voor meer geld'.)

Ik ben natuurlijk vóór het MRF-Keurmerk, maar het blijft tot dusverre naar buiten toe wat inhoudsloos. Er zou toch veel meer moeten gebeuren om het MRF-Keurmerk ook bij onze afnemers tot een kwaliteitsnorm te maken. Waarom doen we dat niet? Dit soort dingen wil ik graag in het bestuur aan de orde stellen! Kijk, zelf zijn wij sinds '99 VCA gecertificeerd, wat ik een veel praktischer 'merk' vind, dan bijvoorbeeld ISO.

Ik ben benieuwd welke kant de MRF opgaat. Een ander punt is dat ik twijfels heb over het nut van de BIR voor de MRF. Ik heb de indruk dat de BIR veel te veel op Amerika is gericht en te weinig op Europa. Zou het niet beter zijn als er een Europese club komt, met een hele sterke vertegenwoordiging in Brussel? Ik moet op mijn woorden passen, we zijn lid, maar ik was nog nooit op een BIR-congres. Toch heb ik nooit iets gehoord over wat de BIR in 'Brussel' heeft bereikt.

Even het verleden en het heden...

De historie van Overdie gaat terug tot 1917. Het bedrijf van Jan Wit, later Van Beekum, werd in 1970 overgenomen door mijn vader, Willem de Jong. In die tijd werkzaam bij de VUJ, de Verenigde Utrechtse IJzerhandel. Het bedrijf kreeg een nieuwe naam: IJzerwerf Overdie, afgeleid van de wijknaam. Helaas overleed Pa in 2005, hij was 73. Mijn broers en ik namen de zaak over. Er werden verschillende werkmaatschappijen opgericht, zoals Overdie Ferro en Overdie Staal. De laatste handelt in kant-en-klare producten van nieuw staal, zoals buizen, profielen e.d.. In 2004 hebben we het handelsbedrijf van Hein Derks overgenomen en werd Overdie Metals opgericht; Hein is daarvan de directeur. Van onze omzet is inmiddels 40% non-ferro, 10% nieuwe staalproducten en 50% ijzer.

Dick de Jong (38), is de jongste broer in de driekoppige directie van **Overdie** in Alkmaar, onder welke naam een drietal werkmaatschappijen opereren. Na de MTS studeerde hij op de HTS Technische bedrijfskunde. Hij werkte o.m. bij **G.P. Groot Recycling BV** en bij **Lute puinrecycling BV**, waar hij technisch beheerder was. In 1998 stapte hij over naar het familiebedrijf en is nu de technisch directeur. Ook is hij verantwoordelijk voor het personeelsbeleid, daarnaast doet hij een deel van de inkoop. Technicus van geboorte is het bedenken van slimme oplossingen voor probleemstromen zijn grote liefde.

Dick de Jong is sinds april 2009 lid van het MRF-bestuur.

eren, moet je er ook voor gáán... banken mollen de handel!”

Wij zijn voorspoedig gegroeid: er zijn nu 82 mensen in dienst, waarvan er 5 recent zijn aangenomen.

...en de toekomst...

Het komt zonder twijfel allemaal weer goed in onze branche, feitelijk is dat nu al het geval. De handel rendeert weer. Vergeet niet dat non-ferro sinds begin dit jaar -grogweg- in prijs is verdubbeld. Wij kunnen het werk niet aan! Aanbodproblemen kennen wij niet, we moeten partijen laten lopen. Wij hebben vorig jaar tegen het personeel gezegd: we gaan voor baanbehoud. Niemand is ontslagen, voor niemand is werktijdverkorting aangevraagd. Natuurlijk werd er in die slechte periode nauwelijks wat verdiend. De handel heeft op een bepaald moment 6-8 weken totaal stilgelegen. We hebben toen tandenknarsend op onze reserves moeten interen, maar paniek? Geen sprake van! Het gaat nu weer hurry-up, iedereen is full-time bezig. Het enige wat ons nog dwars zit, zijn de schadelijke, schandalige effecten van de kredietcrisis.

Vertel!

Kijk, het aanbod is goed, je moet wel 'n beetje je best doen. Kopers zijn er ook! Europa stelt nog niet veel voor, Amerika heeft ook z'n eigen problemen. Maar China neemt weer plenty af. Jammer dat de banken het ons praktisch onmogelijk maken. Liquiditeit is het enige dat onze expansie sterk bemoeilijkt. We hebben begroot 20% meer omzet te kunnen maken met navenante verhoging van onze winst. Makkelijk! Maar wat doet ING, inmiddels ook staatsbank? Ons verbieden nog verder kredietaanvragen in te dienen! Ze willen ons wel helpen, maar ze mogen niet. We deden daar 100 miljoen per jaar... Deze handel kan niet zonder krediet-

garanties en kort geld. En de kredietverzekeraar zegt schaamteloos: *U exporteert naar China? Jammer, want China is niet te verzekeren.* Zo'n boot is met alles mee 8-10 weken onderweg. Zonder voldoende kredietfaciliteiten kun je moeilijk exporteren, laat staan expanderen. Dus kunnen we aan de grootste aluminiumindustrie van de wereld niet leveren! We moeten grote partijen laten lopen, dat is natuurlijk zeer tegen onze natuur in. De kredietverzekeraars en de banken mollen de handel!

Zouden ze in Den Haag wel eens nadenken over de paradox, dat juist de banken waarin alle belastingbetalende Nederlanders héél véél geld hebben gestoken, het Nederlandse bedrijfsleven nu schandalig in de kou laten staan? Ik kan me er vreselijk over opwinden!

We zijn nu in bespreking met een grote bank die geen staatssteun nodig had; het ziet er veelbelovend uit. De staatsbanken stikken van het geld, dat ze liever teruglenen aan de ECB. Vergelijkenderwijze betalen ze ook een hogere spaarrente. Zo zie je, het is juist de overheid die een *level playing field* onmogelijk maakt! Want de staatsbanken willen hun buffers verbeteren... Moeten wij daar voor bloeden? Zij hebben er toch zèlf een puinhoop van gemaakt?

Toch gebeurt hier wel het één en ander...

Reken maar! Kijk, de handel is interessant en als het goed is profitabel, maar er zit niet veel uitdaging in. Je moet je vak verstaan, daar niet van, maar je levert feitelijk geen toegevoegde waarde. Wat mij als technicus zo enorm intrigeert is hoe je iets kunt toevoegen aan dit vak. Waar je niet alleen de recycling mee helpt te verbeteren en duurzaamheid werkelijk waarmaakt, maar waar je ook nog iets aan kunt verdienen. Daarom ben ik hard bezig om oplossingen te realiseren voor probleemstro-

men. Hoe kunnen we nou bruikbaar waardevol materiaal halen uit de residuen van afval, dus hoe kun je toegevoegde waarde creëren? Ik laat het je straks zien; het is fantastisch wat voor waardevoels je allemaal nog uit het AVI-afval kunt halen. Wat denk je dat daar aan non-ferro, maar ook aan munten inzigt? Het probleem is dus scheiding, hoe kun je verontreiniging uit de korrels halen. Ik heb er veel werk van gemaakt om hier, als enige bedrijf in Nederland, een lijn op te zetten van een systeem, waarvan het principe door de TU-Delft is ontwikkeld. Wij doen dat in een joint venture met Bakker Magnetics. Daarvoor is LiquiSort in de wereld geroepen. Het is een wereldwijd gepatenteerd systeem, waar wij het exclusieve gebruik van hebben. Ik heb zeer grote verwachtingen en zie op termijn wel 50 'plants' waar een LiquiSort-lijn operationeel is. Belangstelling uit Amerika, Duitsland, Frankrijk... Iedereen komt langs en houdt ons scherp in de gaten. En terecht, het wordt booming! Het proces heet Magnetic Density Separation. Het principe is dat op basis van dichtheid wordt gescheiden. We kunnen bijvoorbeeld lood laten drijven in een substantie zo dun als koffie. En die vloeistof met ijzerpartikels blijven we gewoon rondpompen!*

Wij werken nu aan de afbouw van een 22-meter lange productielijn, hier in één van onze vestigingen. En als die gaat draaien, dan rollen de muntjes deze kant op! Ik word gewoon opgewonden als ik er over praat. Toegevoegde waarde: *The name of the game!*

Joop G. Fischer

(* Uw verslaggever is verre van 'n technicus. Meer over het door Dick de Jong omhelsde systeem kunt u lezen in *Recycling International*, april 2009, blz. 68-69. Of surf naar www.liquisort.com.)